

Barcelona, 30 d'agost de 2001

Sra. Assumpció Balaguer

Distingida senyora,

El meu Gabinet m'havia fet una carta de condol per la mort del seu marit Paco Rabal. Una carta que estava molt bé, que parlava de la seva generositat, de la seva humanitat desbordant i extraordinària, de la seva qualitat com artista, i fins i tot de la seva vinguda –de vostè i ell- l'any passat a Catalunya representant l'espectacle *Queridos poetas*.

La carta estava molt bé. Però he sentit la necessitat de fer-ne una altra de més personal, que crec, a més, que li puc fer en català.

Tot el que abans li he dit és ben veritat. Però per mi Paco Rabal serà sempre l'Azarias de *Los Santos Inocentes*. Una de les millors pel·lícules que mai he vist, o com a mínim de les més impressionants i colpidores. I el mateix val per la interpretació del seu marit.

De jove jo havia anat per Extremadura. Això era cap a finals del 50. I havia vist coses que s'assemblaven – sense arribar a tanta brutalitat, però gairebé- a les que passen a *Los Santos Inocentes*. La pel·lícula em va fer una gran impressió, una impressió que sempre he agraït, perquè em va ajudar a acabar entendre certes coses. I des d'aquell dia en Rabal per mi va seguir essent el de *Viridiana*, i el de *Truhanes* i el de *La Colmena*, però sobretot va ser l'Azarias de *Los Santos Inocentes*.

Mai en vida el vaig poder saludar. Si ho hagués fet li ho hauria dit. Ara li ho dic a vostè.

Li prego que transmeti el meu condol i el meu respecte als seus fills i a la resta de la família. I a vostè li expresso juntament amb el meu sentiment, el meu afecte i la meva consideració.

Atentament,

Jordi Pujol